

DEBRECZEN

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve:
Egy évre 10 frt. Negyed évre 2 ft 50 kr.
Fél évre 5 „ Egyes szám — „ 5 „
Előfizetési pénz a minden közlemény:
Főpíacz, VECSEY-ház, földszint a szer-
kesztőségbe természetesen küldendő.

Előfizethetni helyben:
TELEGDI K. LAJOS és ifj. CSÁTHY
KAROLY könyvkereskedésében és a
szerkesztőségénél. Egyébként a postahiva-
talok útján.

Hirdetési díj:

Négy hasábos petisorsát 5 kr.
Nagyobb terjedelmű, mint szintén több
izből hirdetések, alkalmatosságok a
legelőször 30 kr.
Bályegdíj: minden beiktatásért külön
30 kr.
„Nyílt-tér”-en megjelenő közlemény
minden petit sora 15 kr.
Négy- vagy hármasoldali beiktatott
kéziratok nem vétetnek tekintetbe. —
Ugyancsak kéziratok nem adhatnak
vissza.

teljesen független lap, a
erdekes tartalommal jelenik
meg. A napjainkban legújabb
és legérdekesebb hírek, köz-
lemények, tudomány és
művészet stb. rovatokban pedig
széleskörű megismerést nyújt.
Ezenkívül megjelenik
a legújabb ismeretű kép, végül fo-

mint a fővárosban:

Érték 3 frt., 1-hónapra 1 frt.

Előfizetési árak.

Postahivatal

Teleki-utca, Károlykaszárnya,

Meghívás

A Magyar Állam által biztosított nagy pénz-
nyújtásba helyezett nyeregményekben
széleskörű megismerést nyújt. Ezenkívül megjelenik
a legújabb ismeretű kép, végül fo-

Érték 940.275 arany márka

Érték van kifizetés.

2500,00	3 nyeregm.	8000,-
1500,00	3 „	6000,-
1000,00	3 „	5000,-
500,00	3 „	4000,-
300,00	3 „	3000,-
200,00	3 „	2000,-
150,00	3 „	1500,-
100,00	3 „	1000,-
50,00	3 „	500,-
25,00	3 „	300,-
10,00	3 „	188,-

A Magyar Állam által biztosított nagy pénz-
nyújtásba helyezett nyeregményekben
széleskörű megismerést nyújt. Ezenkívül megjelenik
a legújabb ismeretű kép, végül fo-

Érték 940.275 arany márka

Érték van kifizetés.

A Magyar Állam által biztosított nagy pénz-
nyújtásba helyezett nyeregményekben
széleskörű megismerést nyújt. Ezenkívül megjelenik
a legújabb ismeretű kép, végül fo-

STEINDECKER JÓZSEF,

Érték 940.275 arany márka

Értesítés.

A Magyar Állam által biztosított nagy pénz-
nyújtásba helyezett nyeregményekben
széleskörű megismerést nyújt. Ezenkívül megjelenik
a legújabb ismeretű kép, végül fo-

Érték 940.275 arany márka

Érték van kifizetés.

Érték 940.275 arany márka

Érték van kifizetés.

Érték 940.275 arany márka

Érték van kifizetés.

Érték 940.275 arany márka

Érték van kifizetés.

Érték 940.275 arany márka

Zsebben maradt két millió.

Debrecen, ápril 27.

(x.) A két delegáció közös ülését tartott. Negyedik eset ez, mióta az intézmény áldásait tulbologok vagyunk élvezni, — de talán legnevezetesebb, mert ezen nagyon jól lehetne kaczagni, ha jó kedve is lehetne az embernek akkor, midőn a milliókkal úgy dobálóznak, mint a gyermekek a labdával.

Emittettük már lapunkban, hogy a közös kormánynak, tekintve az ideai háborus dolgokat, egy kis pénz-magra lett szüksége s azt megszavazni volt hivatta a delegáció.

Tudtuk mi azt, hogy a mit a hadügyminiszter fog kérni, azt föltétlenül megfogja szavazni a delegáció, ép azért nem is lepett meg bennünket, mikor azt olvastuk, hogy 2 milliót törölni akarnak, mert hiszen könnyű kitalálni, hogy a gép úgy működik, a mint mestere akarja.

A delegációk üléseiben nem új hang az ellenzékieskedés. De hát a mint tudjuk, nem volt annak soha eredménye, csak épen most. Bevégzett tény az, a mit a delegáció elé adnak, azt csak meg kell szavazni s komédia az a sok beszéd, a mit mellette tartanak.

Ilyen komédia a mostani eset is... Azt állítja a delegáció, hogy két kerek millió maradt most a nemzet zsebében, mert csak ezen összeg törlesztésével szavazta meg a közös kiadásokra szükséges összeget, noha a hadügyek minisztere nagyon csörtette a kardját, hogy neki csücsége van reá.

Tény, hogy két millió — törölve van, s most már az a kérdés, hogy a zsebben marad-e e pénz?

Bizony, az nem sokáig fog ottan heverni. Legfőbb pár hó muland el, míg egyszer ismét halani fogjuk a kopogtatást, mely a pénzkérést előzi meg.

Szlávy a közös pénzügyminiszter kijelenté, hogy azt voltaképen tudni nem lehet, miszerint mennyi legyen teljességben az a pénz, a mire szükség van? Ebből nyilván következik, hogy a két millió törlésbe azok egyeztek bele leghamarabb, a kik legjobban tudják, hogy a megszavazott összegnél sokkal többre van, illetőleg lesz szükség nem soká.

Hanem hát jó port hinteni a szemekbe. Jó azt feltüntetni, mint ha a közös kormány fejet hajtana a megtakarításokat eszközölgő delegációk előtt, mintha megszállta volna őket a nemzet vagyonának takarékos megőrzési vágya. Milyen népszerűséget lehet azzal aratni!

Meglehet biz ezt a politikát mosolyogni derekason. Hisz arról van szó, hogy ne most adjunk két milliót, de majd néhány hónap múlva — többet!

Csak rajta jó urak, gazdálkodjunk; jó ut ez! Így lehet azt esz-

közölni, hogy a megtakarítások eszközését is haszontalan nagyképek-ködésnek tartsa a nemzet, a mely alá, az egész ország anyagi megbuktatása felé irányzott törekvés van rejtve!

Nem marad a nemzetnek az ilyen megtakarításból semmi más, — csak a keserűség!

De hát ezt is el kell nyelni, mert így nyerünk meg mindent, így leszünk boldogok!...

Ezt a boldogságot — nem óhajtuk élvezni.

„LÚ”-hestóriák.

(M.) Egy vallásos szigorúan tartó öreg zsidó pap utazott egykor pénteki délután a székvárosba. — Derék, okos, Talmud-ismerő uri ember volt; a kocsi is jóvaló, vallás-tartó zsidó ember volt; csak a lovuk volt rozsz és csak... egy!

Tehát nem nagyon haladtak bizók! Nem azt akarom evvel mondani, hogy nem tartoztak a haladó párt-hoz; mert hisz' azt abban a régi idoban még nem is ismerték; hanem csak azt, hogy a lovuk nem birt haladni az idővel... és így a várost még csak messziről látták, midőn a nap már lemenni készült és veszedelmesen közlekedett a szent „sábesz”-est, a mikor jó zsidó embernek — a régi időkben — nem illett kocsiháznia.

A kocsi tehát, mit tehetett volna egyebet?, a boldog végére fordította az ostoronyelét és az eredménytelennek bizonyult szép szó helyett irgalmatlan püföléssel nógatta a jámbor gebét egy kis netaláni tételésre... s az próbaita is, de — hiába! — nem lehetett sehogy!...

A jószívű öreg rabbi nem nézhette szó nélkül e szörnyű kínzást; de a kocsi azt felelte neki, hogy: ha a gebe cietébe kerül is, ő be akar az est leszalta előtt bajtani a városba...! Erre figyelmzettette őt a tudós rabbi, hogy — a régi zsidók hite szerint — a megott állatok is pauszakodhatnak a más világon az ellenük e földön nagyot vétett emberekre; de a kocsi úgy okoskodott, hogy: egy jó, egy pap ellen, plane az Égben, perét okvetlenül elvesztené; lőkép mikor kizotatása azért történt, hogy a sábesz-est megszenteltetésére elkerültessék!... „Lásd édes fiam, mondá erre a tudós öreg pap, nem is atól félek én, sőt bizton hiszem, hogy — bivatkozva állásomra és sietésünk indokaira — a mennyi bíró előtt a pert megnyerném...; de, látod, mégis csak fránya dolog volna az, ha a mennyek országában egyszerre csak hire terjedne, hogy: a tisztos öreg Nattali rabbi pereskedésben áll... egy loval!!!... ”

A „Debreczeni Ellenőr” ápril 25 iki számában, a „Maradjunk a magunk kék melletti” fejrátú cikkben — igaz, hogy a „Debreczeni Ellenőr” nem meny nyország — H. G. ur nem átálja „lú”-dologát tenni a debreczeni képviselő-választás ügyét!...

Vajjon mi lehetett a célja? Azt akarta talán demonstrálni, hogy ő: nem cigány!?!; mert hát ő a maga lovát gyalázza és a másét dicseéri!; Vagy az „ide való” és „idegen” állapot kérdését akarta annyira élére állítani, hogy — túltéve ama famózus „szabadelvű” értekezlet derék szónokain és a „Debr. Ellenőr”-ön is — már a „lú” nál is azt keresi, hogy jartas é az „litteni” állapotokban?!, meg a homokban?!, mert hát itt még a homoknak is külön „sora van”!...

H. G. uram kesereg azon, hogy milyen balgatag volt ő, midőn: meg nem vette V. A. uram lovait!...; hát miért nem vette meg?!, ugy látszik, későn tért észére a „lú”-vétel dolgában; mert panaszokodik, hogy: az óta is volt már vagy tíz lova!... V. A. uram lovai meg még mindig egy gazdát szolgálnak: T. uramat, a ki őket — okosabb ember lévén H. G. uramnál — annak idején megvette V. A. uramtól!...

Azt tartja ugyan a példaszó, hogy „késő bannat: eb-gondolat!”, de a biba beismeréséhez már közel esik a biba jóvátétele... és így H. G. uramtól ezik kének olvasói azt várták, hogy — szerencsétlen „lú”-vételei „sora”-t immár belátván — most már egy okosat gondol... és: megveszi T. uramtól (ha ugyan eladók) a V. A. uram lovait!... Veszi ám a gutát!; dehog veszi!...; egészen mást cselekszik! „Simonffy uram”-at mustrálgatja!...; azt mondja: „hűzök lehet egy kicsit!” (pedig az talan még nem hűzotte szekeret se embert!) és hogy: „feketés is egy kicsinyt!” (pedig inkább „szürke”!) Szinte káptalanságba esik az ember esze, mikor ilyen új ságesban olvas!... És meg azt mondja H. G. uram, hogy: „a tekintetes Uram (a szerkesztő) kívánta úgy, hogy írásban adja be”!...

Furcsaság biz' ez, de még pedig nagy!... És, úgy látszik, a „tekintetes uram” (a „Debr. Ellenőr” szerkesztője) a függetlenségi „nagy ságos demokrata urak”-at akarta evvel a cikkkel H. G. uram által lefőzetni!...; pedig kell-e annál „nagy ságos”-abb „demokrata”-ság, mint mikor egy követjelöltet — nem is az ellenpartét, hanem a magukét, aki hozzá még „királyi tanácsos” és így valóságos „nagy ságos”-ur — hasonlítanak lóhoz, plane — „lú” hoz!...??

Kéltlem egyébiránt, hogy H. G. uram „ezivis” volna!; a „ezivis” jobban ért a „lú” hoz!; meg a tisztességtudashoz is! és a kire szavazni készül, azt nem hasonlítgatja „lú”-hoz!

H. G. uram jövőre legyen okosabb, bánja a kő, a „lú”-vételben; de a viczre ne adja a fejét; mert mindig hasra fog esni!... (nem H. G. uram, hanem — a vicz-cze!)

A nepotismus Ausztriában.

— A „Debreczen” eredeti levele. —

Konstantinápoly, aprilis 21.

II.

En megvagyok győződve, hogy ezt szíves olvasóim közül számosan fekete alakra, feketével rajzolt rémtörténetnek fogják tekinteni, azonban nézeteim felvilágosításaként tényeket fogok elsorolni, melyek egyik oldalról sem lesznek megczatolhatók és mivel a külföldön a diplomacia tulnyomó tevékenységgel bir, ugy én be fogom bizonyítani, mily rövidlátó és mily kicsinyes volt e tevékenység épen a keleten, és ennek daczára mennyi megtiszteltetéssel és kitüntetéssel halmoztatott el ezen diplomaciának számos tagja.

Első sorban feltűnik a vasuti kérdés, mert ez nekünk egyik legvitálisabb kérdéseink közé tartozik; a mi diplomatiánk 1869-ben Hirsch bárónak kieszközölte a concessiot a török vasutakra, mely öt számos milliónak tulajdonosává tette.

Noha az építkezési szabadalom Hirsch báró kezében volt, s bár az építkezési feltételeknek eleget nem tett, mégis francia területre menekülni engedték. A vasuti ki-

építése abban maradt a különböző kereskedelmi kamarák sürgetése daczára egészen a mai napig; mert a mi diplomaciánk sohase látta tisztán át, hogy a tengertől vezetett török vasutak létesítése által mily óriási kár báramlik kereskedelmünkre, hanem megelégedett azzal, hogy e tekintetben kétszer eszközölte ki Törökország részéről a hivatalos nyilatkozatot, melyszerint a vasuti csatlakozások „építettetni fognak”; és a diplomácia ezen papirosból készült babérokon pihen évek hosszú során át, és ezen eredményekért hullottak zápor-módra a török és osztrák rendjelek...

Az 1878-diki berlini szerződésben végre ezen ügy elvben elintéztetett, azonban daczára azon köteleztségnek, hogy a csatlakozások három év alatt elkészítendők, a conferencia a quatre (négyes értekezlet) még is Bécsben ül és várakozik, hogy a szentlélek szállja meg, mely megkönnyítse neki ezen gordiusi csomót ketté vágni, — elvben mindenek egyetértének, de az építkezés még mindig nem eszközöltetik, mert Hirsch báró, Salm ögróf és társaik nem akarják.

Másodszorban áll a Duna kérdés, ahol a kis parti államok nekünk oly következetes ellenzékének, mert ezek tudják hogy mi nem vagyunk oly hatalmas, mely tudná — mit akar? Ennél fogva jeszavok marad, a ki időt nyer — mindent nyer — és a mi diplomatiánk itt a rövidebbet huzza, mert nem tudva magán segíteni, nyugodtan enged orra alatt piszkálni és boldognak érzi magát ha ellenfele mondja a pardont és megelegetettnek, hogy legalább a tiszteltek ezen külső kifejezését sikerült kivívnia. Az ügyre magára pedig tovább alig gondol.

Harmadik sorban jönnek a közigazgatásunk alá helyezett vidékek. Minő fordulatokat, és még mi mindent követtek el Bécsben hogy a bevonulásra a meghatalmazást kinyerjék, oly bevonulásra, melyért másfél évvel előbb törökök és keresztények egyaránt hállával adóztak volna, mert mindketten minket mentőkül tekintenek vala. — Midőn végre mi a tromf kiadása által a diplomáciai játékot elarultuk: ekkor már a bevonulás részünkre egy véres háboruvá vált, mely száz milliónál többbe került! S midőn végre az ország birtokába jutottunk — urai lettünk a térnek — akkor gr. Zichy és az ő adlatusa Kosjek lovag oly kitünően értett egy conventio megkötéséhez — biztosítván a sultán fenhatóságát — hogy mi minden cselekedtünkben akadályozva vagyunk és sem radicalis reformok keresztül vitelére, sem pedig hatalmasabb csapás mérésére képesek nem lehetünk. Mindennek eredménye pedig: elégedetlenség az országban, és ama forrongás, melyet Szerbia és Montenegro csak gyermekjátéknak tartanak, hogy t. i. a legveszedelmesebb úszkót a szomszéd házának szalma fedelére vessék.

Gr. Zichy ezen conventiojaért a Lipót-rend nagy keresztjét kapta, és Kosjek lovag a második osztályu vaskorona rendet és az ezzel járó bárói rangot...

A két delegáció közös ülése.

Bécs, ápril 25. A két delegáció tegnapi határozatának megfelelőleg, ma d. e.

